

LIBRIS

We know
books

**GARTH
NIX**

**LIBRĂRIA DE
INVESTIGAȚII MAGICE**

Traducere și note de Iulia Dromereschi

LITERA
București

PROLOG

ERA 5:42 A.M., ÎNTR-O ZI DE MAI DIN 1984, ÎN VESTUL ANGLIEI, și o așchie de soare se înălțase deasupra culmii. Dar era încă răcoare și aproape întuneric în valea puțin adâncă, unde pârâul curgea limpede și drept, până ce se ondula spre stânga, înainte să ajungă la stăvilarul aflat la vreo doi kilometri în aval.

Un podeț din scânduri trecea peste pârâu în apropierea unei ferme, purtând cărarea puțin mai departe de ea și deviind plimbăreții. Nu c-ar fi fost o cărare bătută. Cumva, cei care treceau pe acolo nu vedeau de unde pornea, de sub stejarul străvechi de lângă răspântia cătunului din vecinătatea stăvilarului.

Din fermă ieși o fată, căscând, cu ochii pe jumătate închiși, cu mintea în mare parte încă pierdută într-un vis care i se părise cât se poate de real.

Susan Arkshaw, care împlinise 18 ani cu două minute în urmă, mai degrabă sărea în ochi decât să fie considerată atrăgătoare, cu sprâncenele ei negre, alerte, care contrastau puternic cu părul ei tuns periută și vopsit blond platinat. Purta un tricou cu turneul din

1968 al lui Jimi Hendrix, pe care îl primise mama ei cu cincisprezece ani în urmă, de la un tehnician al trupei. Tricoul era suficient de lung încât să poată fi purtat ca și cămașă de noapte, mai ales de o persoană scundă ca ea, deși vânoasă și musculoasă, de altfel. Oamenii credeau deseori despre ea că e dansatoare profesionistă sau gimnastă, dar se înșelau.

Mama ei, înaltă și zveltă, fără a fi musculoasă, spunea că Susan semăna cu tatăl ei; era posibil. Susan nu-l cunoscuse, și acesta era unul dintre puținele amănunte care îi fuseseră împărtășise vreodată.

Susan se apropie de pârâu și îngenunche, vârându-și mâna în apa rece și limpede. Avusese din nou visul acela care se tot repeta, încă din copilărie. Se încruntă, încercând să și-l amintească mai în detaliu. Începea mereu la fel, în același loc, lângă pârâu. Aproape că vedea...

O mișcare în apă sugerează mai întâi prezența unui pește care se ridică la suprafață, până când se transformă într-un vârtej agitat de stropi, prea mare pentru orice specie de pește. Încetîșor, parcă trasa de o frânghie invizibilă, o creatură se ridică din inima curentului rapid direct în mijlocul pârâului. Picioarele, brațele și trupul ei erau făcute din alge și apă, din bețe de salcie și din trestie. Avea în chip de cap un coș împletit în formă de rădăcini de arin răsucite, cu globuri de apă învârtăjită drept ochi limpezi, iar gura îi era făcută din doi crabi mărișori, cu cozile în clești. Trupurile lor de crustacee formau buzele inferioară și superioară.

Bolborosind și șiroind de apă limpede și rece, creatura înaintă plescăind trei, patru metri pe iarbă, și apoi pe pavajul de piatră, spre

casă, după care, ridicând un braț lung, izbi cu crengile verzi de salcie în sticla geamului, o dată, de două ori, de trei ori.

Gura din crabi se mișcă. O limbă din alge ieși afară, formând cuvinte, udă și ascuțită: Privesc și păzesc. Creatura râului se întoarce, și, în timp ce mergea înapoi, își pierdu din înălțime, din volum și din substanță, până ce, făcând ultimii pași, deveni doar nițel mai mare decât o grămăjoară de lucruri pe care albia umflată a pârâului le-ar fi putut arunca la mal, singurul semn al prezenței sale rămânând o urmă de noroi pe cărarea pietruită din fața casei.

Susan își masă tâmplele și privi în spate. Pe pietre se zărea o dâră de noroi. De la casă la pârâu. Dar mama ei se trezise mai devreme și își făcuse probabil de lucru pe-afară, plimbându-se de colo-colo în cizmele ei de cauciuc...

De pe acoperiș croncăni un corb. Susan flutură din mână spre el. Și în visul ei erau corbi, dar mai mari. Mult mai mari decât în realitate. Și vorbeau, deși nu-și amintea ce spuneau. Cel mai bine își amintea începutul visului. După ce creatura ieșea din pârâu, totul devenea confuz.

Pe lângă corbi, dealul ce se înălța în spatele fermei mai ascundea ceva. Acolo apărea din pământ o creatură, un soi de șopârlă de piatră, poate chiar un dragon.

Susan zâmbi, gândindu-se la ce însemnau toate astea. Subconștientul ei lucra intens, alimentat în copilărie de prea multe romane fantastice și de o dietă compusă din Susan Cooper, Tolkien și C.S. Lewis. Creatura din pârâu, corbii gigantici și șopârla din pământ ar fi alcătuit un coșmar, dar visul nu era înspăimântător. Dimpotrivă. Se simțea mereu ciudat de liniștită, după ce-l visa.

Căscă zdravăn și se întoarce în pat. Se băgă sub plapumă și simți că o cuprinde iar somnul, dar își aminti brusc ce spusese unul dintre corbii imenși în vis: „Daruri de la tatăl tău pentru noi, creaturile de apă, aer și pământ, de privit și de păzit“.

Tată, repetă Susan, adormită. Tată...

Mai târziu, când mama îi aduse ceai și pâine prăjită la pat, la ora opt dimineața, în chip de tratație pentru ziua ei, Susan uitase că se trezise mai devreme, uitase că avusese iar visul obișnuit. Dar ceva persista totuși. Știa că visase.

Își privi mama, care ședea la capătul patului.

– Am visat ceva important azi-noapte, cred. Doar că nu-mi amintesc ce anume.

– E bine să visezi, îi spuse mama, care trăia chiar ea într-un vis, în mare parte. Își trecu degetele prin părul lung, des și negru, înspicat ici și colo de albul suferinței, nu de vârstă. Jasmine nu lăsa pe nimeni să-i taie părul. Se agita când Susan îi sugera să facă mai mult decât doar să-și scurteze vârfurile, lucru pe care-l reușea singură. De cele mai multe ori, continuă ea. Dar sunt și vise urâte.

– Cred că visul meu era despre tata.

– Ah, serios? Mai vrei ceai?

– Sigur nu-mi poți spune cine e tata?

– Nu. Erau alte vremuri. Eram altă persoană. Ai spus cumva că mai vrei ceai?

– Da, mamă.

Mai băură niște ceai, pierdute în gânduri.

În cele din urmă, Susan spuse, hotărâtă:

– Cred că voi pleca mai repede la Londra, ca să mă obișnuiesc.

Cu siguranță am să găsesc o cârciumă în care să lucrez. Și voi... voi încerca să-l găsesc pe tata.

– Poftim, dragă?

– Mă duc la Londra. Înainte să m-așez într-un loc anume. Îmi caut doar ceva de lucru și-așa mai departe.

– Păi, e normal. Cred. Dar să ai grijă. El mi-a zis... nu, era vorba despre altceva...

– Cine este „el“? Ce ți-a zis și la ce să am grijă?

– Hm? Am uitat. La Londra. Da, firește, trebuie să pleci. Când aveam 18 ani, nu-mi puteam imagina să stau în altă parte. Dar insist să-mi trimiți vederi. Cu Trafalgar Square...

Susane așteaptă ca Jasmine să continue, dar vocea mamei sale se stinse, în timp ce fixa cu privirea peretele și gândurile pe cale să fie împărtășite i se rățăceau deja pe drum.

– Așa voi face, mamă.

– Știu că vei avea grijă. Ai 18 ani! La mulți ani, draga mea! Acum, trebuie să mă întorc la tablou, înainte să apară norii și să-mi strice lumina. Cadourile mai târziu, bine? După al doilea mic dejun.

– Cadourile mai târziu. Să nu ratezi lumina!

– Nu, nu. Și tu, draga mea fetiță. În special tu. Să fii sigură că ai mereu parte de lumină. Asta și-ar fi dorit el.

– Mamă! Cine este „el“? Vino înapoi! Of, nu mai contează...

CAPITOLUL UNU

—○—
*Era un vânzător cu stânga-nmănușată
Și dreapta batjocoritoare; sabia dragă
O mânuia-n oglindă, fără grabă –
Se pricepea la cărți și să ucidă, totodată.*
—○—

UN TÂNĂR SUBȚIRE, CU PĂR LUNG ȘI BLOND, CARE PURTA un costum la mâna a doua, din trei piese în nuanțe verde-muștar, cu pantaloni foarte evazați și cizme din piele de crocodil artizanale, cu tocuri cubaneze de cinci centimetri, se apleca deasupra bărbatului mult mai vârstnic de pe canapeaua de piele. Cel din urmă purta doar un halat de mătase, cu monogramă, care se desfăcuse și dezvelea o burtă la fel de umflată ca a unui pește balon. Fața lui cărnoasă era roșie de furie, iar fălcile încă îi tremurau de la șocul de a fi fost împuns, taman în nasul cuprins de rozacee, cu un ac de pălărie de argint.

– Vei plăti pentru asta, neno... înjură bătrânul, agitând lama pe care tocmai o scosese de sub una dintre pernuțele brodate de pe canapea.

Dar fața lui își pierdu rigiditatea, iar carnea i se scofâlci precum o pungă de plastic atinsă de flacăra unei lumânări. Tânărul – sau poate era o tânără îmbrăcată bărbătește – se dădu înapoi și privi transformarea: carnea de sub halatul albastru-deschis deveni un praf fin, care se risipi în aer și dezveli oase ciudat de galbene, ieșind din mâneci și guler, iar oasele

se fărâmițară și ele într-un nisip dintre cele mai fine, măcinat mărunț de mărețul ocean, de-a lungul mileniilor.

Deși, în cazul său, nu fusese nevoie de un ocean și nici de milenii, ci doar de o înțepătură de ac și de câteva secunde. Era, într-adevăr, un ac special, deși arăta ca oricare altul confecționat pentru doamne din perioada regelui George. Acesta era însă din oțel suflat cu argint, cu vraja de destrămare a lui Solomon gravată pe el cu litere prea mici ca să fie observate de un ochi neantrenat, invizibile printre cuvintele care-i atestau originea – Birmingham, în 1797, creat de Harshton și Hoole. Niște argintari obscuri, nu foarte căutați, nici atunci, nici acum. Făceau ace de pălărie, și, din când în când, câte un cuțițaș pentru scrisori foarte ascuțit.

Tânărul, căci un tânăr era, sau tindea să fie unul, ținea acul de pălărie din argint în mâna stângă, îmbrăcată într-o mănușă arămiu-deschis, din piele de căprioară foarte fină și suplă. Degetele elegante ale mâinii sale drepte nu erau acoperite. Purta un inel pe degetul arătător al mâinii drepte, un inel subțire, de aur, gravat cu o inscripție pe care trebuia să o privește de aproape ca să o poți citi.

Mâna stângă, înmănușată, nu-i tremura deloc când puse acul la loc în buzunarul său special din mâneca dreaptă a costumului, cu capul fixat între butonii de manșete de o jumătate de liră (1897, regina Victoria; an jubiliar, nu orice jumătate de liră veche) ai cămășii Turnbull & Asser. Mâna lui *dreaptă* tremura nițel, deși insuficient, încât să facă acul să tragă un fir.

Tremurul ușor nu era cauzat de dematerializarea capului răufăcătorilor, Frank Thringley. Se datora faptului că nu trebuia să fie acolo, și se întreba cum va explica...

– Măinile... mâinile sus!

Nu trebuia nici să fie surprins de cineva precum tânăra care năvălise în încăpere, cu un cuțițaș X-Acto în mâinile care-i tremurau. Nu era nici înaltă, nici scundă și avea în mișcări o grație musculoasă, care sugera că poate fi o expertă în arte marțiale sau o dansatoare, deși tricoul ei cu The Clash, purtat pe sub o salopetă bleumarin, bocancii Doc Marten vișinii și părul tuns periuță și vopsit blond o făceau să arate mai degrabă a solistă punk.

Tânărul ridică mâinile la nivelul capului. Cuțițara era:

1. Tânără, probabil de vârsta lui, adică 19 ani;
  2. Aproape cu siguranță nu o Sorbitoare, precum Frank Thringley; și
  3. Nu genul de femeie pe care o țineau în casă capii răufăcătorilor.
- Ce... ce i-ai făcut unchiului Frank?
– Nu-i unchiul tău.

El făcu un pas în față, dar se opri când ea flutură cuțițul.

- Ei bine, nu, dar stai pe loc! Nu te mișca! Altfel chem poliția!
– Poliția? Sper că nu te referi la Charlie Norton, la Ben Nas-Strâmb, sau la alți prieteni simpatici de-ai lui Frank?

– Mă refer la poliție, spuse hotărâtă tânăra. Se apropie de telefonul de pe comodă. Era un telefon nepotrivit pentru Frank Thringley, se gândi Merlin. Antic, art deco, din anii '30. Un obiect mic, ivoar, cu margini aurii și un fir drept.

– Cine ești? Adică, da, sigur, poți suna la poliție. Dar probabil avem vreo cinci minute, sau chiar mai puțin, înainte să...

El tăcu. Folosindu-și mâna stângă, înmănușată, scoase brusc un revolver foarte mare din geanta de umăr țesută din păr de iac, pe care o purta pe partea dreaptă.

În același timp, fata auzi ceva în spatele ei, ceva care urca scările, care nu suna a pași normali, și se întoarse chiar când un *gândac* cât un ponei țâșni în cameră. Tânărul trecu pe lângă ea și trase de trei ori, bum! bum!

bum!, în toracele creaturii, improșcând cu sânge întunecat și bucățele de chitină covorul Aubusson alb. Și totuși, gândacul continua să se apropie, cu picioarele plurisegmentate din spate agitându-se și cu membrele încârligite din față trosnind. Aproape că ajunsese la picioarele tânărului, când acesta ținti iar, încă de trei ori, făcându-l pe uriașul și hidosul gândac să se răsucescă pe spate și să se învâртеască, într-o agonie muribundă.

Când ecourile asurzitoare ale împușcăturilor se stinseră, fata își dădu seama că țipa și se opri, căci nu era de niciun folos.

– Ce-a fost asta?

– *Pediculus humanus capitis*. Un păduche, răspuse tânărul, care-și reîncărca revolverul, ridicându-și vesta ca să se aprovizioneze dintr-o centură cu muniție, de pânză. Mărit, firește. Trebuie să plecăm. Apropo, eu mă numesc Merlin.

– Ca Merlin, magicianul?

– Ca Merlin, *vrăjitorul*. Și tu ești...?

– Susan, spuse ea, automat.

Se uită la păduchele imens, care încă se zbătea pe covor, apoi la grămăjoara de praf roșiatic de pe jos, care pătase și halatul albastru pal. Monograma „FT“ părea să arate cine fusese praful înainte.

– Ce mama iadului se petrece aici?

– Acum nu-ți pot explica, răspuse Merlin, care se dusese la geam și ridica draperia.

– De ce nu?

– Fiindcă, dacă rămânem, suntem morți amândoi. Haide. Ieși pe fereastră.

Susan privi telefonul și se gândi să cheme poliția. Dar, după încă o secundă de cumpănire atentă, însă rapidă ca fulgerul, îl urmă.

CAPITOLUL DOI

Văzui un librar stângaci, într-o bună zi,

În pădure, dar nu îndrăznii

Să-l întreb unde avea de umblat, pentru că

Era mai bine să nu fi aflat.

GEAMUL DĂDEA PE ACOPERIȘUL SEREI, care se întindea din spatele casei până la gard. Dincolo de el se vedea masa întunecată a pădurii Highgate. Merlin mergea pe coama plată de oțel a serei, în ciuda tocurilor cubaneze. Lățimea ei nu depășea o palmă, și de fiecare parte coborau în pantă panouri de sticlă. Dar el se purta de parcă n-ar fi avut nicio importanță, deși, să fi căzut, ar fi trecut prin ele și ar fi fost sfâșiat în bucăți.

Susan ezită și se uită în urmă. Gândacul monstruos încă se agita, dar se mai întâmpla ceva. O ceață întunecată se înălța pe scări. Arăta ca un fum negru, dens, dar se mișca încet, și nu simțea miros de foc. Orice o fi fost, știa din instinct că nu era a bună, că le era dușman. Se cutremură, se aplecă și urcă pe coama serei, mișcându-se repede, pe coate și genunchi.

– Pe scări urcă o ceață ciudată, gâfâi ea, când sfârși de urcat.

Merlin stătea în fața ei, dar când ea vorbi, el sări pe creanga unui stejar bătrân, îndoită peste gardul grădinii.

– Cum de te-ai descurcat cu tocurile alea? icni Susan.

– Obişnuinţa, răspuse Merlin. Se ţinu cu mâna dreaptă de o creangă mai înaltă şi îi întinse mâna stângă. Sari!

Susan privi în urmă. Ceaţa neagră, extraordinar de groasă, se răsucea deja în fuioare pe geam. Nu se mişca deloc ca o ceaţă normală; de fapt, un fir lat se zvârcolea spre ea, dând să o apuce.

Sări. Merlin se întinse după ea, dar Susan n-avea nevoie de ajutor. Ateriză aproape de trunchi şi se echilibra imediat, înconjurându-l cu braţele.

– Jos, spuse Merlin, coborând iute. Şi repede!

Susan îl urmă, sărind de la un metru şi jumătate şi improşcând cu bocancii noroiul amestecat cu frunze. Plouase aproape toată ziua, deşi, odată cu căderea nopţii, ploaia se mai domolise. Acum, fiind trecut de miezul nopţii, aerul era doar vâscos.

Pădurea era foarte întunecoasă. Lumina rămăsese în urma lor, revărsându-se din case şi de pe străzi pe Lanchester Road.

Ceaţa neagră se ridica deasupra serei, scurgându-se peste panouri, de o parte şi de alta a coamei. Se întindea şi se contopea cu întunericul, odată ce ieşi din conul de lumină al caselor şi al străzii.

– Ce este?

– Îţi explic mai târziu, spuse Merlin. Urmează-mă. Trebuie să ajungem pe vechea cărare în linie dreaptă.

O luă înainte, aproape alergând în zigzag printre copaci. Susan îl urmă, cu mâinile ridicate ca să se ferească să rupă crengi şi mlădiţe. Nu vedea nimic limpede. Merlin era doar o siluetă întunecată, în faţa ei. Trebuia să aibă încredere că el vedea pe unde aleargă şi să încerce să-l urmeze.

Câteva minute mai târziu, aproape că se izbi de spatele lui, când el ajunse la o cărare. Ezită o clipă, privind la dreapta şi la stânga şi apoi sus, spre cer, la cele câteva stele vizibile.

– Pe aici! Haide! Acum alerga.

Susan se ţinu aproape de el cât de mult putu, luptându-se cu senzaţia că vor da peste ceva şi se vor lovi rău, dublată de gândul că s-ar fi putut întâmpla ceva chiar mai rău dacă nu depăseau ceaţa neagră despre care era sigură că încă îi urmărea, tot mai iute, în beznă, cu tentaculele întinse de ambele părţi, căutând-o...

Merlin se opri.

– Am ajuns, spuse. Acum putem merge încet. Ține aproape, mergi doar pe cărare.

– Nici măcar n-o văd! icni Susan.

– Stai în spatele meu, spuse Merlin. Acum încetinise. Cerul se mai luminase, aici, şi exista mai mult spaţiu deschis în jurul căării. Copacii nu se înghesuiau într-atât.

Susan privi în urmă, căscând ochii, în încercarea de a vedea ceva. Întunericul părea să fi căpătat nuanţe, umbre diferite.

– Ceaţa aceea, şopti ea. Cred că ne urmăreşte.

– Da, spuse Merlin. Dar nu poate ajunge pe cărare.

– De ce nu?

– Este un lucru din vechime, așa că ascultă de vechile cutume, spuse Merlin. Dar nu trebuie să ne facem griji din pricina ceţii, ci a lui Shuck¹.

– Shuck?!

– Ceaţa este doar un efect de însoţire, dacă vrei, spuse Merlin. Dezorientează şi distrage, şi este necesară pentru lucrul care se mişcă înăuntrul ei, după ce se îngroaşă suficient. Acela e Shuck. Deşi mai are şi alte nume. Încetini, studiind terenul din faţa lui. Cărarea cotea spre dreapta, iar în faţa lor se întindea un crâng de fagi. Cărarea nouă nu urmează vechiul drum drept. Va trebui să ne întoarcem.

¹ În folclorul britanic, numele dat unui câine negru fantomatic din estul Angliei, despre care se spune că ar bântui zona de coastă şi zonele rurale. Derivat din scucca, un cuvânt din engleza veche, care înseamnă „diavol“.